

ngọn đèn pha lớn bằng cái đĩa đựng xúp tuôn ánh sáng đỏ máu, đầy một góc đường.

Z. 370 đã hôn nhằm xe tuần cảnh lưu động Kê ra, tồn thất chẳng có gì quan trọng, trên xe tuần cảnh thấp thoáng có hai người to lớn, họ không bị hề hấn, bằng chứng là họ đều đã nhảy xuống đất cùng một lúc với Phạm Du, thái độ phây phây. Về tồn thất vật chất thì chiếc Land Rover chỉ bị xây xát bên sườn, về bên phải hoàn toàn rúm rỏ, trong khi đó chiếc DS của Sở Mật vụ bị méo sệch, năm ga-ra cả tuần mới có hy vọng bình phục.

Lệ thường, tai nạn xe cộ xảy ra là phải làm biên bản, Phải hay trái, công ty bảo hiểm và tòa án sẽ quyết định sau. Khi ấy các nạn nhân sẽ làm li, hoặc chữ thề. Hoặc tham dự một màn đấm đá ngoạn mục. Dẫu Z. 370 phạm lỗi lẫn sang lề trái, dẫu nạn nhân là nhân viên công lực, kết quả cũng chỉ là việc làm biên bản tai nạn lưu thông, và nếu muốn giải quyết êm thấm Z. 370 chỉ cần nhắc điện thoại gọi cho viên đại diện của Sở tại thị xã Vũng Tàu. Địa chỉ và số điện thoại của Sở được ghi sẵn trong mảnh giấy nằm gọn trong bót-phơi của Z.370.

Nhưng theo chỉ thị, Z. 370 và Phạm Du không được phép cho bất cứ ai biết họ đang có mặt ại Cấp.

Lời nói sang sảng của « ông đại tá » còn ngân vang trong trí nhớ Z. 370.

— Bất cứ ai, các anh nhớ chứ? Bất cứ ai cũng không được biết là hai anh đang hoạt động tại Cấp. Tôi không giấu diếm hai anh rằng những người không thân thiện với Sở đang rình rập khắp nơi, đông như kiến cỏ. Tôi dùng danh từ «những người không thân thiện với Sở», mà không dùng danh từ « địch » vì địch gồm Trung ương Cục Miền Nam, Quốc tế Tinh báo Sở, GRU, KGB... chúng ta đã danh, cả một số khác vô ngược là bạn như Phòng Nhì Pháp, IS Anh quốc, và CIA Hoa kỳ nhiều khi cũng muốn xía vào chuyện riêng của ta. Tôi xin nhắc lại, trong trường hợp hai anh lộ diện, công tác của Sở có thể sẽ thất bại. Vì vậy, tôi cho hai anh toàn quyền. Toàn quyền hành động Miền sao bảo vệ được sự an toàn của công tác. Hậu quả ra sao, sau này sẽ liệu.

«Hậu quả ra sao, sau này sẽ liệu», câu nói của đại tá Văn Bình có nghĩa là Z. 370 phải tìm ngay phương pháp bịt miệng hai nhân viên tuần cảnh trên xe Land Rover.

Không biết vì hấn đã phi phạm quá nhiều sinh lực trong các trận làm tinh và đánh bạc vũ bão ở bên kia trời Tây hay vì hấn mới hồi hương

còn lạ nước lạ cái, mà Z. 370 có vẻ chần chờ. Nếu được đứng gần hắn và quan sát đầy đủ nét mặt hắn, người ta còn thấy Z. 370 tái mét như tàu lá chuối, gân bàn tay run bắn lên nữa.

Ngược lại Phạm Du vẫn bình tĩnh. Bình tĩnh đến nỗi có thể tưởng lầm hắn đeo mặt nạ. Mặt hắn không mấy may xúc động. Hắn nhảy vào xuống mặt đường trong khi Z.370 còn lúng túng trên xe. Thật ra Phạm Du cũng nghĩ đến lời dặn của «ông đại tá» nhưng lại là một lời dặn khác.

«Ông đại tá» đã dặn riêng hắn, và dặn những điều quan trọng hơn nhiều...

Phạm Du thấp thua Z. 370 gần nửa cái đầu, dáng đi bành bạch như dáng đi vịt bầu, thoạt trông ai cũng cho hắn là quán quân của sự lừng khờng và chậm chạp, hoàn toàn bất lợi với nghề điệp báo hành động. Nhưng đến khi hắn thót xuống nhanh như điện xẹt thì kẻ có trái tim bằng thép cũng phải hoảng hồn. Té ra cái mã ngoài của hắn chỉ là sự giả vờ... giả vờ để đánh lừa những đối phương kém kinh nghiệm.

Hai nhân viên tuần cảnh nhảy xuống sau Phạm Du độ nửa phút. Nửa phút nghĩa là 30 giây đồng hồ. Trong khoảng thời gian 30 giây này, Phạm Du có thể ra tay một cách hữu hiệu. Tuy nhiên, hắn phải

chờ đợi. Chờ đợi, vì hai nhân viên của xe Land Rover tuần cảnh không phải là người Việt nhỏ thó.

Mà là người phương tây. Gã nào cũng cao lêu nghêu, ít ra là hơn hẳn hai cái đầu. Về bề ngang thì hai Phạm Du chụm lại cũng chưa sánh kịp.

Phạm Du không ngần sợ to cao của hai gã quân cảnh ngoại kiều. Điều làm hắn ngán là khẩu súng ketch sù đã nằm gọn trong bàn tay lông lá của gã đi trước. Nếu Phạm Du tấn công, hắn sẽ nhả đạn. Quân cảnh là một trong các binh chủng thường phá kỷ lục về bắn súng ngắn. Trong vòng ba mét lễ nào gã quân cảnh lại bắn trật mục tiêu.

Phạm Du đành kiên trì chờ đợi gã cầm súng tiến lại gần. Đôi phương quat ồm ồm bằng tiếng Anh:

— Đồ ngu!

Thật may cho Phạm Du. Giá hai gã quân cảnh ngoại kiều phát ngôn đúng phép lịch sự — đầu chỉ la lịch sự tối thiểu — Phạm Du sẽ chùn tay phần nào. Hắn sẽ vẫn tấn công song chỉ dùng đờu nhẹ, dù xô hai cái tủ gương lon nhào xuống đường lộ, và dù ngắt trong vòng 5, 7 phút cho hắn có thời giờ keo Z 370 lên chiếc DS phóng thẳng một lèo...

Tiếng quát «đồ ngu» không làm Phạm Du tức giận. Trái lại, hắn lại to ra sung sướng. Sung sướng như thế vua được một giai nhân ngon lành hơn

thật da diết vào môi...

Hắn không lên tiếng trả lời. Bàn tay thô tháp của hắn đã lên tiếng thay cho cái miệng. Hắn bước tréo, sống bàn tay hạ xuống. Cờm tay tên quân cảnh ngoại kiều lớn bằng cái cột, tưởng chừng búa tạ đập vào cũng không rung vẩy mà phát atêmi bằng cạnh bàn tay bé hạt tiêu của Phạm Du đã đánh tuột khẩu súng khỏi hồ khâu, nạn nhân ôm tay nhăn nhó. Phạm Du tiến lên, tặng thêm cùi tay vào rốn đối phương.

«Bụp» một tiếng ướt át. khuỷu tay của Phạm Du choang giữa vị trí mảnh yếu nhất ở trung bộ thân thể đối phương. Thùng nước lèo dầy mỡ lá và mỡ nước bị đập thật mạnh, rùng chuyển đến tận óc, nạn nhân ngã ngổ xuống đất. Và Phạm Du chỉ gạt nhẹ bằng bàn chân là gã không lờ nằm thẳng cẳng trên mặt đường nhựa.

Z. 370 cũng đã lao vào ten quân cảnh đi sau. Tuy cao lớn, có bộ vớ vưng chãi, Z. 370 lại bết bết hơn Phạm Du rất nhiều. Phép đánh atêmi của hắn khá nhanh nhẹn, song thiếu hẳn sự chính xác cần thiết. Hắn nhắm huyệt mê huyệt gần vú, phát atêmi lại rơi vào hóng. Kết quả là nạn nhân bị đau điếng chứ không hôn mê. Con người bị đánh đau thường hàng tiết. Gã quân

cảnh hăng tiết quét một cú trời giáng ngang mặt. Z.370 phải né trời chết mới khỏi ăn đòn thù té xiu. Tuy nhiên, đòn tập kích ghê hồn của đối phương khiến Z. 370 chột dạ. Hắn lùi ngay lại, tìm cách thủ thế, không dám nghĩ đến giải quyết thần tốc như trước nữa.

Gã quân cảnh thuộc hạng đàn ông ý thể hiệp cô nên cũng bắt đầu kèm tin tưởng nên sau khi không hạ được Z.370. ban hắn lại bị Phạm Du đánh ngã chổng kèn. Hắn không tin tưởng mấy vào khối thịt nặng nề của hắn nữa, mà chỉ nghĩ đến sự giúp đỡ hùng hậu của lực lượng an ninh trong thị xã. Vì vậy, Phạm Du lùi lại hắn cũng lùi lại, nhưng Phạm Du lùi lại để lựa chọn vị thế tấn công tiếp còn hắn lùi lại là để nâng cây còi đeo lưng lẳng nơi cổ lên môi.

Gã quân cảnh đã thọc được cái xip-lê vào miệng. Nhưng hắn chưa có thời giờ cầu cứu. Vì Phạm Du đã phóng ngọn cước chân trái trúng mặt hắn. Phạm Du chỉ lùi ngăn ngụt một khúc, vậy mà cái đá của hắn vẫn chạm mặt gã quan cảnh cao tổng ngồng. Dường như xương chàn của Phạm Du đã được nối dai thêm trong khi vận dụng độc cước.

Z. 370 đánh hết mình, cả tay lẫn chân, nhưng gã quân cảnh vẫn chưa bị xáy xát, ngược lại Phạm Du chỉ phóng một ngọn cước là trở ngại

đã bị thanh toán gọn gàng Gã quân cảnh to béo ngã ngửa ra đằng sau, ót hẳn va mạnh vào đầu xe Land Rover. Tội nghiệp cho hắn, Phạm Du không chủ tâm hạ độc thu, chẳng qua đầu xe «dip» sắc cạnh, và được uốn bằng tôn cứng nên gã quân cảnh bị bất tỉnh, hai chân giãy đành đạch mấy cái rồi im lìm.

Phạm Du kêu Z. 370 :

— Mau lên !

Z. 370 như người mất hồn, hắn muốn mở cửa xe DS trèo lên mà lòng công mài ki ông được. Giá hắn nhanh nhẹn như bạn hắn thì đã tránh được sự phiền phức khác.

Sự phiền phức này là một tiếng quát từ bóng tối vẳng ra. Tiếng quát này bằng Việt ngữ nghe rõ mồn một. Phạm Du phải nắm chặt bàn tay để khỏi mất tinh thần, Thì ra trên xe Land Rover không phải có hai mạng lèo tèo, mà là cả thảy ba mạng, ít ra là ba mạng. Bên cạnh hai quân cảnh ngoại kiều còn thêm một người Việt.

Thế mới rầy rà..

Đã bịt miệng hai quân cảnh ngoại kiều. Phạm Du không thể không bịt miệng người lính còn lại. Hắn biết chắc người thứ ba này có súng hắn hỏi và khẩu súng đã được nạp đạn hắn hỏi. Có lẽ tai nạn

xảy ra thì người này đang ngủ gà ngủ gật ở phía sau xe, phải cần vài ba phút mới tỉnh. Người này đã chứng kiến cuộc đấu quyền giữa Phạm Du và hai quân cảnh ngoại kiều. Y đã học võ cận vệ, sự đại bại chớp nhoáng của hai khối thịt tây phương bắt buộc y phải đề cao cảnh giác.

Phạm Du đoán đúng. Gã quân cảnh Việt không chịu ra khỏi bóng tối, tuy giọng nói có vẻ ôn tồn hơn trước :

— Muốn mau hả ? Không mau được đâu. Yêu cầu hai anh quay lưng lại, và tiến lùi về phía tôi.

Z. 370 còn chần chừ thì tiếng nói từ trong bóng tối phía sau xe hơi Land Rover rót ra ông :

-- Bước lùi lại, súng đã nạp đạn, các anh lộn xộn sẽ tôi bắn què giò.

Phạm Du đành tuân lệnh. Z.370 riu riu bắt chước. Cử chỉ vụng về của hắn chứng tỏ hắn đang bối rối đến cực độ. Phạm Du vẫn tiếp tục phớt đời vì biết trước gã quân cảnh không phải là đối thủ cản xướng. Cuộc đời rõ lắm éo le, cách đây không lâu, hắn đã từng rơi vào trường hợp tương tự, hắn bị nhân viên cảnh sát công lộ chặn lại dọc đường xét bằng lái xe, và sửa soạn biên phạt về tội đốt hai đèn đỏ ngã tư cùng một lúc. Vì công việc đòi

hỏi, hẳn không được phép chậm trễ. Dĩ nhiên, hẳn không được phép hành hung nhân viên công lực, song nếu hẳn đứng lại xuất trình giấy tờ mà hẳn có đầy đủ thì con mỗi đang rong ruổi phía trước sẽ biến mất.

Vạn bất đắc dĩ hẳn phải nện cho gã cảnh sát công lộ một quả đĩa-rét. Hẳn cố đánh thật nhẹ, không ngờ nạn nhân lại chia máng tang ra chịu đòn và kết quả là lăn kèn ra đường. Trong khi lăn kèn, nạn nhân vấp mặt vào vỉa hè bê-tông, khiến nửa hàm trên bị gãy nát, báo hại nạn nhân phải làm răng giả và nằm bệnh viện đúng tháng rưỡi, không những tốn tiền lại còn xấu trai nữa. Công việc xong xuôi, Phạm Du làm tờ trình, và đúng với lương tâm nghề nghiệp cũng như chỉ thị thông thường, hẳn không quên ghi lại cuộc gặp gỡ bất ngờ nhưng rất đáng tiếc ở dọc đường, kèm theo đề nghị «thỉnh cầu thượng cấp tùy nghi thông cảm với bên Cảnh sát công lộ và bồi thường tương xứng».

Điều hẳn không ngờ — và lại, hẳn ngờ thế quái nào được — là hôm ấy trái thời sơn của hẳn đã hạ lâm anh ruột người đẹp. Phải, anh ruột của giai nhân mà hẳn lăm le hẳn sẽ là nhân viên công lộ, định mạng trò trêu đã khiến cho hẳn dưng

đầu anh nằng giữa lúc hẳn phóng xe như điên qua hai ngã tư, bất chấp đèn hiệu giao thông. Giá anh nằng biết được tài xế vong mạng này là hẳn, người yêu của cô em ruột, hoặc giá anh nằng biết được hẳn đang rượt bắt một điệp viên nguy hiểm của địch thì câu chuyện thổi ruột, thâm gan, đã chẳng xảy ra.. Phạm Du vốn lùn, lại xấu trai, đàn bà con gái lánh xa hẳn như lánh xa bệnh nhân phong cùi, cho nên được giai nhân để mắt xanh tới là dịp may bằng vàng. Nhưng than ôi, một buổi chiều đẹp trời Phạm Du đến nhà người yêu và.. gặp ông anh Ông anh có vợ con dùm dề, ít khi về thăm cha mẹ, lần đầu tiên Phạm Du mới được gặp mặt.

Và lần đầu tiên ấy, cũng là lần cuối cùng. Ông anh nổi xung, rút chó lửa ra, sửa soạn bóp cò. Phạm Du phải ba chân bốn cẳng chạy một mạch. Hẳn không còn cơ hội quay lại tỏ ấm thần tiên nữa.

Vì người đẹp đã bỏ rơi hẳn.

Không hiểu sao khi từ từ bước lùi dưới tiếng quát của gã quân cảnh núp trong bóng tối Phạm Du lại hồi tưởng lại vụ hành hung dọc đường. Một trái dấm làm hẳn mất người yêu, không khéo...

Phạm Du bông phi cười.

Tướng hấn chế riều, gã quân cảnh hét lớn như Trương Phi :

— Im ngay, im ngay, nếu anh còn cười hồn xược nữa tôi sẽ bắn nát hàm...

Cho hấn di súng sát mặt vị tất hấn bắn trúng hàm, phương chi hấn còn cách hai người nữa hơn một thước. Và lại, gã quân cảnh ngáy thोर cũng không có thời giờ để thử tài tác xạ vì Phạm Du đã xây người lại 180 độ, và đá hót bằng chân phải. Bàn tay cầm súng của gã quân cảnh bị hất lên trên, gậy ông đập lưng ông, khẩu súng của hấn tồng dúng vào xương hàm. Hấn dọa bắn nát hàm Phạm Du và Z. 370, rút cuộc xương hàm hấn đã bị gãy sau một ngọn cước chớp xẹt.

Z. 370 đá bồi thêm nữa. Lối phóng cước diềm đạ của hấn cho thấy hấn đã bắt đầu hoàn hồn. Gã quân cảnh ăn tiếp đòn đau vào ngực, chỉ hự được một tiếng ngẩn rồi mè man, Tội nghiệp, hấn là nhân viên mấn cán, đáng được thưởng huy chương, chẳng qua ông Trời chơi khăm bắt hấn đụng nhảm nhân viên đặc biệt của ông Hoàng đang thi hành một điệp vụ đặc biệt...

Trong loáng mắt, Z.370 đã nhảy lên xe, tay cầm vô lăng tay mở khóa công-tắc. Phạm Du cũng đã

ngồi ngay ngắn một bên. Hấn dựa đầu vào ghế, vẻ mặt thanh thản như thể cuộc đấm đá vừa diễn ra chỉ là một màn tập rượt trên sân khấu điện ảnh. Ở Sài gòn các hãng phim quay xen ầu đá, bắn giết rừng rợn thường mời hấn. Tiếc là hấn lùn, chứ nếu cha mẹ hấn nặn thêm cho hấn đờ một gang nữa, và tạo thêm một khuôn mặt hấp dẫn thì hấn đã trở thành nam diễn viên màu bạc đắt giá.

Z. 370 hỏi hấn :

— Bây giờ đi đâu ?

Phạm Du đáp :

— Đi đâu tùy mày. Nhưng trước hết phải tháo chạy thật nhanh khỏi đường này, kéo công an rầm rộ kéo tới thì bỏ mẹ...

Z. 370 thích dùng danh từ «bỏ mẹ» trong lúc trò truyện. Giờ đây, hấn không còn giữ độc quyền hai tiếng «bỏ mẹ» ác ôn nữa. Hấn nhìn Phạm Du. Phạm Du cũng nhìn hấn.

Cả hai đều cười.

Nhưng không phải cười vui. Vì trong giây phút ấy, mỗi người lại nghĩ đến một chuyện khác. Một chuyện chẳng lấy gì làm vui để cả hai có thể cười sáng sặc trong đêm tối như bị thọc lét,